

1.3/ สมารต...รสแห่งธรรม

เพราะการใช้ชีวิตคู่...
คือการเป็นกัลยาณมิตร
ให้แก่กันและกัน
ประคับประคองกัน...
เป็นคู่บุญคู่บารมี

คำว่า “สมรส” แปลว่า...มีรสแห่งธรรมเสมอกัน

คือมี ศรัทธา ศีล และทิฐิ เสมอกัน

คือ...ศรัทธาในพระรัตนตรัย

มีศีล 5 เป็นปกติเหมือนกัน

มีสัมมาทิฐิ เชื่อเรื่องบุญ เรื่องบาป เรื่องกฎแห่งกรรม

ส่วนการ “แต่งงาน” หมายถึง...การทำงานสร้างบารมีให้ดีขึ้น

เพราะการใช้ชีวิตคู่...คือการเป็นกัลยาณมิตรให้แก่กันและกัน

ประคับประคองกัน...เป็นคู่บุญคู่บารมี

เพื่อให้งานสร้างบุญบารมี...ไปได้ตลอดรอดฝั่ง

และประสบความสำเร็จ

เหมือนรางวัลไฟคู่ขนาน...ทั้ง 2 รางวัล

ที่พาโบกี้...ไปสู่จุดหมายปลายทาง⁴

การแต่งงาน หรือการทำงานให้ดีขึ้น

เหมือนกับการแต่งตัว

ก็คือ...การทำตัวของเราให้สวยขึ้น...ดีขึ้น...ทำให้ดูดี

งานที่เราควรแต่ง...คืองานสร้างบุญบารมี

จะต้องทำงานตรงนี้ให้ดี...เป็นคู่บุญคู่บารมีกันไป

เพราะการอยู่ตามลำพัง...บางครั้งติดขัด คิดอะไรไม่ออก

จำเป็นต้องมีกัลยาณมิตร...ต้องมีคู่คิด...คู่ปรึกษา

แต่บางที่อยู่กันมานานๆ แล้ว...กลับมองข้าม

เพราะคุ้นเคย...เลยเลิกเอาอกเอาใจกัน...นี่ก็อยากจะพูดอะไรก็พูด

ขาดความเกรงอกเกรงใจกันเสียแล้ว

งานสร้างบารมีจึงพลอยเสียไปด้วย

พระบรมโพธิสัตว์ของเรา กับพระนางพิมพาในอดีต

พระองค์เคยใช้ชีวิตคู่กันมา

เป็นกัลยาณมิตรให้แกกันและกัน

จึงเรียกได้ว่า...เป็นการแต่งงาน

มีธรรมเสมอกัน...คือ ศรัทธา ศีล ทิฐิ เสมอกัน

จึงเรียกว่าสมรส...เพราะมีรสแห่งธรรมเสมอกัน

เรียกได้ว่า...พระองค์ทั้งสองแต่งงานและสมรสกันมาข้ามภพข้ามชาติ

จนในที่สุด

บารมีของพระองค์เต็มเปี่ยม

สิ้นสุดชีวิตคู่

ได้บรรลุธรรมและแยกย้ายกัน...เข้าสู่อายตน์นิพพาน